

ΜΕΣΗΜΕΡΙΑΤΙΚΑ

Ἄνάθεμα τὴν ὥρα
κατάρσα τὴν στιγμὴ
σκοτῶσαν οἱ ἐχθροὶ μας
τὸ γελαστὸ παῖδι.

Τὸ ραδιόφωνο εἶναι ἔ-
γας λυγμός. Τὸ ἴδιο κι' ἡ
εἶδηση ποῦχω προστά-
μου, στὴν ἐφημερίδα:

«Τὶ πρέπει νὰ πῶ γιὰ
νὰ σᾶς πείσω πὼς εἶναι
ἀρρωστος; Αὐτὸς πε-
θαίνει!»

Ἡ Μυρτώ μὲ τὰ ἀγοιο-
λούλουδα τῆς φυλακῆς, ἡ
Μυρτώ μὲ τὰ χλωμά μά-
γουλα καὶ τὴ πικραμένη
καρδιά, ἡ Μυρτώ πού Ἐ-
κεῖνος τὴν ἔκανε τραγού-
δι χιλιοαγαπημένο, Μυρτιά
καὶ θάλασσα καὶ περιβόλι
τ' οὐρανοῦ.

Τὸ νέο του τραγούδι
ραγίζει τὶς καρδιές τῶν
φίλων στὸ ἐξωτερικὸ γιὰ-
τὶ μέσα στὴν ἴδια του τῆ
χώρα ὅλα εἶναι βουβά.

«Μὴ μᾶς ξεχνᾶτε»...

Πῶς νὰ σὲ ξεχάσουμε,
λεβέντη μας! Ξεχνιέται
ποτὲ ἡ ρωμιοσύνη, ἡ λα-
βωμένη ἐλληνικὴ ψυχὴ;

Ἐδῶ στὴν Κύπρο κι'
οἱ πέτρες σὲ θυμοῦνται.
Ποτὲ ἄνθρωπος δὲν μᾶς
συγκλόνησε ἔτσι μὲ τὸ πά-
θος τῆς τέχνης του καὶ
μὲ τὴν καθαρότητα τῆς
ματιᾶς του.

Θυμᾶμαι ὅταν ἤρθε γιὰ
τὸ ρεσιτάλ του, ποῦκανε
τότε πάταγο, κάποιος δη-
μοσιογράφος εἶχε ἐνδοια-
σμοὺς γιὰ τὸ ἂν ἔπρεπε
νὰ μπεῖ ἡ λέξη «δημοκρα-
τία» στὸ κείμενο τῆς συν-
έντευξης. Κι' ὁ Μίχης
γυρνᾶ καὶ τοῦ λέει:

«Γιατί; Τόσο πολὺ σὲ
φοβίζει ἡ δημοκρατία;»

Τὸν θυμᾶμαι καὶ στὴν
πορεία Εἰρήνης, στὸ Κού-
ριο. Καὶ ποιὸς δὲν θυμᾶ-
ται τὸ ὀρθό, λεβέντικο
χορμί, τὰ μακροῦα μαλιὰ
πού ἀνέμιζαν καὶ τὸ τρα-
γούδι στὸ στόμα.

«Ἡ ζωὴ τραβάει τὴν ἀ-
(νηφόρα
μὲ σημαίες καὶ μὲ τρα-
(γούδια».

Ἡ ζωὴ τραβά τὴν ἀνη-
φόρα. Αὐτὸ εἶναι σίγου-
ρο! Ἡ δική σου ζωὴ ὁ-
μως;

Τὸ αἷμα μας παγώνει
σ' αὐτὴ τῆ σκέψη.

Ὅμως κράτα, Μίχη.
Κράτα γιὰτὶ «ὄλου νᾶναι
θά. σημάνουν οἱ καμπά-
νες», καὶ γιὰτὶ σὲ χρεια-
ζόμαστε. Τ' ὄνομά σου εἶ-
ναι δεμένο μὲ τὴ λευτε-
ριά. Κι' ἡ λευτεριά εἶ-
ναι σὰν τ' ὄξυγόνο. Ἄλ-
λοῖμονο σ' ὅποιον τὸ στε-
ρηθεῖ.